מאוצרות

לקוטי שיחות

KORACH קרח

SELECTIONS FROM

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

KORACH I | א

LIKKUTEI SICHOS, VOLUME 4, P. 1048FF.

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Korach,* 5722 (1962)

Introduction

Leadership is a crucial issue throughout society today. In all walks of life – be it business, politics, or social relations – we are looking for leaders, people of vision who can motivate others to focus their energies on a goal and work to attain it.

Who is a leader and what type of leadership does he promise is the core of the issue that motivated the rebellion which Korach fomented against Moshe described in our Torah reading. Korach came to Moshe with a genuine question, "The entire congregation is holy and G-d is among them, so why do you raise yourself up above the congregation of G-d?" He was saying that within every Jew is a G-dly spark, an actual part of G-d's Divinity. Given that, how can one person be placed above another? The G-dly potential we possess is the fundamental equalizer. Once it is accepted that every Jew possesses such a potential, then, seemingly, there is no place for a hierarchy.

Moshe did not deny the core of Korach's argument. Indeed, highlighting the Divine potential that every Jew possesses was fundamental to Moshe's leadership. However, Moshe recognized that, together with that Divine potential, we all possess natural drives and tendencies which divert our attention and distract us from focusing on that Divine gift. Yes, we are all innately holy. But we also have other innate, natural drives. Because we live in this material world and are confronted with its everyday realities, it is a challenge to bring our inner Divine potential into expression.

That is the purpose of Moshe's leadership – to express our G-dly potential in the world where G-dliness is not evident. Coming into contact with a Moshe, a person who has realized his spiritual potential, inspires us to develop our own. Like a burning candle that ignites other combustible material, when the light of one person's Divine potential shines forth, it will naturally arouse the latent Divinity that exists within others.

This is not merely a story of the past. The *Zohar,* the fundamental text of Jewish mysticism, speaks of "the extension of Moshe in all generations," explaining that, at all times, there are Jewish leaders who fulfill the function of Moshe and inspire their followers to tap the inner spiritual potential they possess. By developing a connection with such "Moshes," we are empowered to rise above our individual personalities and cause our innate G-dly potential to surface.

It is not coincidental that *Parshas Korach* is always read in the weeks connected with *Gimmel Tammuz.* As the Alter Rebbe writes in *Tanya,*[1] on a *yahrzeit,* "the totality of a person's Divine service in which he labored during his lifetime… shines forth in a revelation from above." The themes highlighted in *Parshas Korach* are fundamental to the Rebbe's goals. Studying his teachings and adopting the mindset he presented in them empowers us to shoulder the mission he charged us – to make our world G-d's world and in that way, hasten the coming of *Mashiach*.

---

1. *Tanya, Iggeres HaKodesh,* Epistle 28.

Making G-d's Dwelling Luminous

A Historical Perspective

1. ***Seder Olam,***[1] a chronology of the world's history as it concerns the Jewish people, **relates that the uprising of Korach and his company against Moshe and Aharon took place after the spies** returned with their negative report regarding *Eretz Yisrael.* **As support for this thesis, it cites the complaint of Dasan and Aviram,**[2] "You brought us out [of Egypt]… to kill us in the desert... and **you did not bring us to a land flowing with milk and honey." Their protest indicates that they were speaking after the decree** that came as punishment for the sin of the spies,[3] **"You will perish in this desert."**

The question arises: Why did Korach wait until then to stage his revolt? G-d's commandment to transfer the sacrificial service from the firstborn to Aharon and his sons came at the time of the Giving of the Torah or, according to some, later, but immediately **before the dedication of the Sanctuary.**[4] **All opinions agree that Aharon was serving as the *Kohen Gadol* – the factor that gave rise to Korach's uprising – at the time the Sanctuary was dedicated.**[5] The Giving of the Torah took place on **the sixth of Sivan. The Sanctuary was erected the following year, on the twenty-third of Adar, and its dedication was completed on the first of Nissan. The sin of the spies occurred much later – on the ninth of Av. Why, then, did Korach** delay **his protest against Moshe and Aharon until that time?**

א. עֶס שְׁטֵייט אִין סֵדֶר עוֹלָם[א], אַז דִי מַחֲלוֹקֶת פוּן קֹרַח וַעֲדָתוֹ אוֹיף מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אִיז פָארְגֶעקוּמֶען נָאךְ דֶער מַעֲשֵׂה הַמְרַגְּלִים (אוּן בְּרֶענְגְט אוֹיף דֶעם אַ רַאְיָה פוּן דֶער טַעֲנָה פוּן דָתָן וַאֲבִירָם: "אַף לֹא אֶל אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הֲבִיאוֹתָנוּ וגו'", אַז מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָאט זֵיי אַרוֹיסְגֶענוּמֶען פוּן מִצְרַיִם צוּ אוּמְבְּרֶענְגֶען זֵיי אִין מִדְבָּר כו', וָואס דִי טַעֲנָה בַּאווַיְיזְט, אַז דֶעמָאלְט אִיז שׁוֹין גֶעוֶוען נָאךְ דֶער גְּזֵירָה "בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתַּמּוּ")[ב].

דַארְף מֶען פַארְשְׁטֵיין, פַארְוָואס הָאט קֹרַח אָפְּגֶעוַוארְט מִיט זַיְין מַחֲלוֹקֶת בִּיז דַאן? דֶער צִיוּוּי פוּן דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, אַז מֶען זָאל צוּנֶעמֶען דִי עֲבוֹדָה פוּן דִי בְּכוֹרִים אוּן זִי אִיבֶּערְגֶעבְּן צוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו, אִיז גֶעוֶוען בְּשַׁעַת מַתַּן תּוֹרָה אָדֶער מִשֶּׁהוּקַם הַמִּשְׁכָּן[ג], לְכָל הַדֵּעוֹת אִיז כְּהוּנָּה גְדוֹלָה דְאַהֲרֹן - וָואס הָאט אַרוֹיסְגֶערוּפְן דִי מַחֲלוֹקֶת קֹרַח - גֶעוֶוען בְּפוֹעֵל בַּשְּׁמִינִי לְמִילּוּאִים[ד], (דָאס הֵייסְט שִׁשִּׁי בְּסִיוָן מִיט אַ יָאר פְרִיעֶר, כ"ג אֲדָר, אָדֶער רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִיסָן), אָבֶּער מַעֲשֵׂה הַמְרַגְּלִים אִיז גֶעוֶוען אַ סַךְ שְׁפֶּעטֶער, אוּן אִיז פַארְעֶנְדִיקְט גֶעוָוארְן עֶרְשְׁט אִין תִּשְׁעָה בְּאָב - אִיז פַארְוָואס הָאט קֹרַח נִיט גֶעקְרִיגְט אוֹיף מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בִּיז נָאךְ דֶער מַעֲשֵׂה הַמְרַגְּלִים?

1. *Seder Olam Rabbah,* sec. 8, cited by *Rashbam* and *Tosafos, Bava Basra* 119a.

2. *Bamidbar* 16:13-14.

3. *Bamidbar* 14:35.

4. *Zevachim* 115b; see the commentary of Rabbeinu Bachya to *Shmos* 19:22.

5. See the *Jerusalem Talmud, Yoma* 1:1.

Even if one would say that Korach's rebellion was sparked by the appointment of Elitzafon ben Uziel as leader of the sons of Kehos,[6] **that appointment also took place** many months **earlier, at the time of the census of the Levites, which took place** shortly after **the census of the entire Jewish people in the beginning of the month of Iyar.** The fact that **Korach waited** more than three months, **until after the ninth of Av, leads to the conclusion that his dispute** with Moshe **was related to the episode of the spies.**

אֲפִילוּ אוֹיב מְ'זָאל זָאגְן, אַז דֶער עִיקַר הַמַּחֲלוֹקֶת פוּן קֹרַח'ן אִיז גֶעוֶוען אִיבֶּער דֶעם וָואס אֱלִיצָפָן בֶּן עֻזִּיאֵל אִיז נִתְמַנֶּה גֶעוָוארְן פַאר אַ נָשִׂיא אוֹיף דִי בְּנֵי קְהָת[ו], אִיז דָאךְ אוֹיךְ דִי הִתְמַנּוּת פוּן אֱלִיצָפָן גֶעוֶוען אַ סַךְ פְרִיעֶר - בְּעֵת מֶען הָאט גֶעצֵיילְט דִי לְוִיִּים (וָואס מִנְיַן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִיז גֶעוֶוען אָנְהוֹיבּ חוֹדֶשׁ אִיָּיר) - אָבֶּער קֹרַח הָאט זַיְין מַחֲלוֹקֶת אָנְגֶעהוֹיבְּן עֶרְשְׁט נָאךְ תִּשְׁעָה בְּאָב. מוּז מֶען זָאגְן, אַז מַחֲלוֹקֶת קֹרַח הָאט גֶעהַאט אַ פַארְבּוּנְד מִיט מַעֲשֵׂה הַמְרַגְּלִים.

Korach's Connection to the Spies

2\. **As mentioned,**[7] **the claim of the spies was that it was necessary to remain isolated from involvement in worldly matters. For this reason, they desired that they and the Jewish people as a whole remain in the desert so that worldly** concerns **would not disturb** their **attachment to G-d through Torah study. Moshe** clarified that this approach runs contrary to G-d's will, **because** – to quote the words of the Mishnah[8] – **"action is most essential," and the ultimate heights can be reached specifically through the actual observance of *mitzvos*** on the material plane. This was [G-d's] intent in bringing the Jewish people to *Eretz Yisrael.*

ב. דִי טַעֲנָה פוּן דִי מְרַגְּלִים - וִוי שׁוֹין גֶערֶעדט[ז] - אִיז גֶעוֶוען, אַז מֶען דַארְף זַיְין אָפְּגֶעזוּנְדֶערְט פוּן וֶועלְט; אוּן דֶערִיבֶּער הָאבְּן זֵיי גֶעוָואלְט אִידְן זָאלְן בְּלַיְיבְּן אִין מִדְבָּר, בִּכְדֵי אַז וֶועלְט זָאל זֵיי נִיט שְׁטֶערְן צוּ זֵייעֶר דְבֵיקוּת מִיט דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן דוּרְךְ לִימּוּד הַתּוֹרָה. אָבֶּער מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָאט זֵיי גֶעעֶנְטְפֶערְט, אַז הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר אוּן דֶער תַּכְלִית הָעִילּוּי אִיז דַוְקָא דוּרְךְ מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת בְּגַשְׁמִיּוּת.

This concept leads to a logical conclusion: **The difference between the study of Torah and the observance of *mitzvos* is that Torah study** centers on **intellectual comprehension. Accordingly, there are different levels** within Torah study, dependent on an individual's capacity for comprehension. **One person will understand less, another more. With regard to the observance of *mitzvos,* however, everyone is the same;** there is no distinction between one **Jew** and another. **Moshe's donning of *tefillin* is**

דֶער חִילּוּק צְוִוישְׁן תּוֹרָה אוּן מִצְוֹת אִיז: אִין תּוֹרָה, וָואס אִיר עִנְיָן אִיז דָאךְ הֲבָנָה וְהַשָּׂגָה, זַיְינֶען פַארַאן פַארְשִׁידֶענֶע מַדְרֵיגוֹת: אֵיינֶער הָאט אַ קְלֶענֶערֶע הַשָּׂגָה אוּן אֵיינֶער הָאט אַ גְרֶעסֶערֶע הַשָּׂגָה; מַה־שֶּׁאֵין־כֵּן אִין מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת, זַיְינֶען אַלֶע אִידְן גְלַיְיךְ: דִי מַעֲשֵׂה הֲנָחַת תְּפִלִּין וָואס מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָאט מְקַיֵּים גֶעוֶוען אִיז גֶעוֶוען דִי זֶעלְבֶּע מַעֲשֶׂה וָואס עֶס טוּט אַ אִישׁ פָּשׁוּט. חִילּוּקִים זַיְינֶען

6\. *Bamidbar Rabbah* and *Midrash Tanchuma,* the beginning of *Parshas Korach,* cited by *Rashi.*

7\. See *Likkutei Sichos,* Vol. 4, p. 1042ff.

8\. Cf. *Pirkei Avos* 1:17.

the same action as that carried out by any simple person. Yes, **there are differences with regard to the intent with which the *mitzvah*** is fulfilled, **but the actual deed is the same for all Jews.**

For this reason, Korach's challenge came after the return of **the spies. Korach realized that with regard to Torah study, Moshe and Aharon were on a much higher level than other Jews. After all, Moshe was the one who received the Torah directly from G-d. He would then study with Aharon, afterwards with Aharon's sons, then with the elders, and only later with the entire nation.[9] Moreover, the** order of precedence **was not merely chronological – that Moshe and Aharon studied** before the rest of the Jewish people – the implication was **that their Torah study was on a higher level.**

Accordingly, as long as the Divine service required from the Jews centered on the study of Torah, Korach did not contest the superiority of Moshe and Aharon. **Korach's protest** to Moshe and Aharon – **"Why do you set yourselves up as supreme** over G-d's congregation?"[10] **– came regarding the fulfilment of the *mitzvos,* which are most essential and in which all Jews are equal. Therefore, he began his uprising only after the sin of the spies.**

To clarify: **The spies wanted the Jews to remain in the desert, sequestered from** involvement with **material affairs** so that they could **devote themselves to the study of Torah and Divine service of a spiritual nature.**

Moshe responded in G-d's name to the spies' claim: **It is necessary to enter *Eretz Yisrael* and observe the *mitzvos*** there **on the material plane. For this reason, it is worth forgoing the great spiritual heights that might be reached in the desert while withdrawn from material concerns because "action is most essential."**

דָא אִין כַּוָּנַת הַמִּצְווֹת, אָבֶער אִין מַעֲשֵׂה הַמִּצְווֹת זַיְינֶען אַלֶע אִידְן גְלַיְיךְ.

און דֶערִיבֶּער אִיז מַחֲלוֹקֶת קֹרַח גֶעקוּמֶען עֶרְשְׁט נָאךְ דֶעם עִנְיַן הַמְרַגְּלִים: קֹרַח הָאט גֶעוואוּסְט אַז אִין לִימּוּד הַתּוֹרָה שְׁטֵייעֶן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ און אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אַ סַךְ הֶעכֶער ווִי אַנְדֶערֶע אִידְן. מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אִיז דָאךְ גֶעווֶען דֶער מְקַבֵּל רִאשׁוֹן פוּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דֶערְנָאךְ הָאט עֶר דִי תּוֹרָה גֶעלֶערְנְט מִיט אַהֲרֹן, דֶערְנָאךְ מִיט דִי בְּנֵי אַהֲרֹן, דַאן מִיט דִי זְקֵנִים, און עֶרְשְׁט שְׁפֶּעטֶער מִיט אַלֶע אִידְן', ווָאס דָאס מֵיינְט אוֹיךְ, אַז דֶער לִימּוּד הַתּוֹרָה פוּן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אִיז גֶעווֶען נִיט בְּלוֹיז פְּרִיעֶר אִין זְמַן נָאר אוֹיךְ הֶעכֶער אִין מַעֲלָה - בְּעֶרֶךְ דֶעם לִימּוּד הַתּוֹרָה פוּן אַלֶע אַנְדֶערֶע אִידְן. קֹרַח'ס טַעֲנָה "מַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ" אִיז גֶעווֶען בַּנּוֹגֵעַ דֶעם מַעֲשֶׂה (שֶׁהוּא הָעִיקָר) פוּן מִצְווֹת מַעֲשִׂיּוֹת, ווָאס אִין דֶעם זַיְינֶען אַלֶע אִידְן גְלַיְיךְ. און דֶערִיבֶּער הָאט עֶר זַיְין מַחֲלוֹקֶת אָנְגֶעהוֹיבְּן עֶרְשְׁט נָאךְ עִנְיַן הַמְרַגְּלִים: נָאךְ דֶעם ווִי דִי מְרַגְּלִים הָאבְּן גֶעווָאלְט אָפְּגֶעבְּן זִיךְ נָאר מִיט תּוֹרָה וַעֲבוֹדָה רוּחְנִית, פַארְבְּלַייבְּן אִין מִדְבָּר און זַיְין אָפְּגֶעשְׁלָאסְן פוּן ווֶעלְט, און אוֹיף דֶעם הָאט מֹשֶׁה רַבֵּינוּ גֶעעֶנְטְפֶערְט אִין נָאמֶען פוּן דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, אַז מְ'מוּז דַוְקָא אַרַיְינְגֵיין אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל צוּ מְקַיֵּים זַיְין מִצְווֹת בְּגַשְׁמִיּוּת און צוּלִיב דֶעם אִיז כְּדַאי צוּ פַארְלָאזְן דֶעם מִדְבָּר, דִי אָפְּגֶעשְׁלָאסְנְקַייט פוּן עִנְיָנִים גַשְׁמִיִּים ווָאוּ מֶען קֶען הָאבְּן גְרוֹיסֶע הַשָּׂגוֹת, ווַיְיל הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר -

9. *Eruvin* 54b.

10. *Bamidbar* 16:3.

After this response, **Korach presented his argument, "Why do you set yourself up as supreme?"** He maintained that **the advantage possessed by Moshe and Aharon over other Jews related only to spiritual matters and Torah study.** If, however, **"action is most essential," and with regard to the actual observance of the** ***mitzvos*** **all Jews are the same, why did Moshe and Aharon claim special distinction?**[11]

דַאן אִיז קֹרַח אַרוֹיסְגֶעקוּמֶען מִיט זַיְין טַעֲנָה: לָמָּה תִּתְנַשְּׂאוּ - וָואס אִיז אַזוֹי דִי גְרוֹיסְקַיְיט פוּן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, זֵייעֶר מַעֲלָה לְגַבֵּי אַלֶע אַנְדֶערֶע אִידְן אִיז דָאךְ נָאר אִין רוּחְנִיּוּת'דִיקֶע עִנְיָנִים אוּן אִין לִימּוּד הַתּוֹרָה, אָבֶּער אִין דֶעם עִיקָר, אִין מַעֲשֵׂה הַמִּצְווֹת בְּגַשְׁמִיּוּת, זַיְינֶען דָאךְ אַלֶע גְלַיְיךְ[ח].

Relative and Absolute Leadership

3. Based on the above, it is possible to answer another question that comes to mind: **How was it possible for Korach – and "the 250 leaders of the people"** who followed him **– to protest against Moshe and Aharon** holding positions of leadership **because "all the people are holy and G-d is among them"?**[10] Korach and his followers held prominent positions **themselves;** they **were "leaders of the congregation." Similarly, the entire tribe of Levi,** Korach's tribe, **was given an elevated status over the other tribes.**

ג. דֶערְמִיט וֶועט וֶוערְן פַארֶענְטְפֶערְט נָאךְ אַ קַשְׁיָא: ווִי אַזוֹי הָאבְּן קֹרַח מִיט דִי "חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם נְשִׂיאֵי הָעֵדָה" גֶעקֶענְט מָאנֶען בַּיי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן "וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ" ווִיבַּאלְד אַז "כָּל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכָם ה'" - זֵיי אַלֵיין זַיְינֶען דָאךְ אוֹיךְ גֶעוֶוען "נְשִׂיאֵי עֵדָה", אוּן אַזוֹי אוֹיךְ אִיז דֶער גַאנְצֶער שֵׁבֶט לֵוִי גֶעוֶוען הֶעכֶער פוּן אַלֶע שְׁבָטִים (אוּן מִיט זֵייעֶרֶע טַעֲנוֹת הָאבְּן זֵיי דָאךְ נִיט גֶעמֵיינְט צוּ אוֹיפְגֶעבְּן זֵייעֶר אֵייגֶענֶע הֶעכֶערְקַיְיט, אַדְּרַבָּה, זֵיי הָאבְּן פַאר זִיךְ גֶעוָואלְט אוֹיךְ כְּהוּנָּה, ווִי סְ'אִיז מוּבָן פוּן דֶעם עֶנְטְפֶער פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ "וּבִקַּשְׁתֶּם גַּם כְּהֻנָּה") - אִיז ווִי אַזוֹי זַיְינֶען זֵיי גֶעקוּמֶען מִיט אַזַא טַעֲנָה וָואס אִיז שׁוֹלֵל זֵייעֶר אֵייגֶענֶע מַעֲלָה?

Nowhere in Korach's claims did he or his followers mention that they were prepared to give up the prominence they had been granted. **On the contrary, as evident from Moshe's statement,**[12] **they were seeking priesthood** – i.e., even *greater* prominence. **How then could Korach and his company have made a claim which contradicted their own positions?**

We must conclude that they did not want to nullify the concept of leadership entirely; they were merely opposed to the type of leadership manifested by Moshe – absolute leadership, equivalent to **that of a king.**[13]

מוּז מֶען זָאגְן, אַז מִיט "וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ" הָאבְּן זֵיי נִיט גֶעמֵיינְט צוּ מְבַטֵּל זַיְין הִתְנַשְּׂאוּת בִּכְלַל, זֵיי הָאבְּן נָאר גֶעוָואלְט שׁוֹלֵל זַיְין דִי סָארְט הִתְנַשְּׂאוּת פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, דָאס וָואס עֶר אִיז גֶעוֶוען בְּהִתְנַשְּׂאוּת פוּן אַ מֶלֶךְ[ט].

---

11. **In the verse cited** previously, Korach and his followers **refer to the people as "the congregation of G-d" using the name** ***Havayah,*** **and in the same verse, Korach states,** "The entire congregation is holy, **and** ***Havayah*** **is among them." He uses the name** ***Havayah*** **because it refers to G-d's Essence which is drawn down through the observance of** ***mitzvos.*** **See** ***Likkutei Sichos,*** **Vol. 4, p. 1044, footnote 20,** which focuses on this concept.

12. *Bamidbar* 16:10. In that verse, Moshe chastises Korach because he was "seeking priesthood."

13. ***Zevachim*** **102a;** ***Shmos Rabbah*** **2:6;** ***Midrash Tanchuma, Parshas Behaalos'cha,*** **sec. 9;** ***Zohar,*** **Vol. III, p. 83a. See also the sources mentioned in note 6,** ***et al.***

They claimed: It is true that there are different levels among the Jewish people and those on a higher level can – and should – employ their superior potential in positions of leadership over those who are lower. Nevertheless, since "the entire congregation is holy," all these levels are comparable. The differences between them are relative, not absolute **because, as explained above, the advantage of one person over another applies only with regard to their spiritual comprehension, which – since action is most essential – is secondary** to the actual fulfillment of the *mitzvos* **in which all Jews are equal. Therefore,** Korach and his followers **objected to considering Moshe immeasurably higher than others** and, for that reason, granting him **the** absolute **authority of a king.**[14]

They maintained that **since all Jews are equal regarding** the actual observance of *mitzvos* and that is **what is most fundamental, there is no way that there can be a distinction so great that one person is granted immeasurable supremacy over** all **others.**[15]

זַיי הָאבְּן גֶע׳טַעֲנֶה׳ט: אֱמֶת טַאקֶע אַז עֶס זַיְינֶען פַאַראן חִילוּקֵי מַדְרֵיגוֹת צְווִישְׁן אִידְן, אוּן אַז דִי גְרֶעסְטֶע בַּעֲלֵי מַדְרֵיגָה קֶענֶען אוּן דַארְפְן צוּלִיבּ זַייעֶר הֶעכֶערְקַיְיט זַיְין נְשִׂיאִים אוֹיף דִי קְלֶענֶערֶע בַּעֲלֵי מַדְרֵיגָה, ווִיבַּאלְד אָבֶּער אַז "כָּל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים", הָאבְּן דָאךְ אַלֶע מַדְרֵיגוֹת פוּן אִידְן אַן עֶרֶךְ אֵיינֶע צוּ דִי אַנְדֶערֶע - ווַיְיל דִי הֶעכֶערְקַיְיט פוּן אֵיינֶעם אוֹיף אַ צְווֵייטְן בַּאשְׁטֵייט דָאךְ נָאר אִין הַשָּׂגוֹת רוּחְנִיוֹת, ווָאס אִיז אַ טָפֵל (לְגַבֵּי "הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר"), אוּן אִין דֶעם עִיקָר זַיְינֶען אַלֶע גְלַיְיךְ כַּנַ"ל - בְּמֵילָא, הָאט קֵיין אָרְט נִיט אַז מֹשֶׁה רַבֵּינוּ זָאל זַיְין אַ מֶלֶךְ, ווָאס דָאס אִיז אַ דֶערְהוֹיבְּנְקַיְיט שֶׁבְּאֵין עֲרוֹךְ; ווִיבַּאלְד אַז אִין דֶעם עִיקָר זַיְינֶען אַלֶע אִידְן גְלַיְיךְ, קֶענֶען דָאךְ צְווִישְׁן זֵיי נִיט זַיְין אַזֶעלְכֶע חִילוּקִים, אַז אֵיינֶער זָאל זַיְין בְּאֵין עֲרוֹךְ הֶעכֶער פוּן דִי אַנְדֶערֶע[יא].

The Core of Kingship

4. Korach and his company **had another motive for challenging Moshe's** sovereignty. **The bond between a king and his subjects is different from other relationships such as, for example, one between a student and his teacher. The connection a student shares with his teacher concerns only the Torah teachings that he receives from him. The**

ד. נָאךְ הָאבְּן זֵיי גֶעמֵיינְט מִיט זֵייעֶר טַעֲנָה ווֶעגְן דֶער מְלוּכָה פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ: דֶער פַארְבּוּנְד פוּן דִי אַנְשֵׁי הַמְּדִינָה מִיט זֵייעֶר מֶלֶךְ אִיז נִיט גְלַיְיךְ צוּ אַן אַנְדֶער פַארְבּוּנְד. לְדוּגְמָא - פוּן אַ תַּלְמִיד צוּ זַיְין רַב. דֶער פַארְבּוּנְד פוּן אַ תַּלְמִיד מִיט זַיְין רַב אִיז נָאר אִין דִי עִנְיָנִים (פוּן תּוֹרָה) ווֶעלְכֶע עֶר דַארְף פוּן אִים מְקַבֵּל זַיְין; אָבֶּער דֶער

---

14. **Similarly, Aharon's position as** *Kohen Gadol* also aroused controversy, for it is also of a singular nature. **See the end of the** *maamar* **entitled** *Ko Sivorchu,* **5654.**

See also *Tosefta,* **the conclusion of** *Kerisus; Or HaTorah, Shmos,* Vol. 1, *Parshas Va'eira,* **on the verse** (*Shmos* 6:26), **"They were Aharon and Moshe."**

15. **See** *Tanya,* **ch. 44, which states, "Although who is one and where is he who would dare to attempt to grasp even one fraction of a thousandth of the level of love of the faithful shepherd,** Moshe...!"

The literal meaning of the Hebrew words translated as "dare" is **"whose heart aspires."** The choice of **language is precise. In** *Tanya,* **ch. 20, the Alter Rebbe explains that the desire and yearning in the heart is above conscious thought, and is merely a source for conscious thought** (which begins as the desire **"rises from the heart to the mind"). It could be said that the implication is** that the possibility of approaching Moshe's level **is something beyond even having a source in thought.**

connection between subjects and their king, by contrast, involves the totality of their being; their *entire existence* is dependent on the king. **Not only do they receive from him** everything **that is connected with his sovereignty as king, their entire existence is subject to him** and his will.[16]

To illustrate this concept: Our Sages relate[17] **that a person made a gesture to** Rabbi Yehoshua **in the presence of the** Roman Caesar **and was sentenced to death** for rebelling against the sovereign. **Why?** By making the gesture **he thereby showed that he remained conscious of his individual identity in the presence of the king. This constitutes rebellion. True, all he did by making the gesture was make his individual existence apparent, something that did not affect the functioning of the kingdom** or undermined the king's authority. On the surface, this is a far lesser affront than **a student rendering a *halachic* decision in the presence of his teacher, for the student is dealing in an area in which he receives direct** guidance **from his teacher. And yet making a gesture is considered** more serious,

פַארְבּוּנְד פוּן דִי אַנְשֵׁי הַמְּדִינָה צוּם מֶלֶךְ אִיז אִין זֵייעֶר גַאנְצֶע מְצִיאוּת: נִיט נָאר בַּאקוּמֶען זֵיי פוּן אִים עִנְיָנִים וָואס הָאבְּן צוּ טָאן מִיט מְלוּכָה, נָאר זֵייעֶר גַאנְצֶע מְצִיאוּת אִיז אוּנְטֶערְוָוארְפְן דֶעם מֶלֶךְ[יב].

עַל־דֶּרֶךְ ווִי דִי גְמָרָא דֶערְצֵיילְט[יג] וֶועגְן אֵיינֶעם וָואס "מַחְוֶה בְּמָחוֹג קַמֵּי מַלְכָּא" (עֶר הָאט אִין דֶער אָנְוֶועזְנְהַייט פוּן מֶלֶךְ אָנְגֶעוויזְן אוֹיף עֶפֶּעס מִיט אַ רֶמֶז), הָאט מֶען אִים דָן גֶעוֶוען לְמִיתָה, ווַיְיל דֶערְמִיט הָאט עֶר אַרוֹיסְגֶעוִויזְן זַיְין אֵייגֶענֶע מְצִיאוּת אִין גֶעגְנְוַוארְט פוּן מֶלֶךְ, וָואס דָאס אִיז אַ מְרִידָה בְּמַלְכוּת. כָאטשׁ אַז דוּרְךְ "מַחְוֶה בְּמָחוֹג" הָאט עֶר נָאר אַרוֹיסְגֶעוִויזְן זַיְין מְצִיאוּת, אַן עִנְיָן וָואס הָאט נִיט גֶעהַאט צוּ טָאן אוּן נִיט אָנְגֶערִירְט דִי עִנְיָנֵי הַמְּלוּכָה (נִיט ווִי דָאס וָואס בַּיי אַ תַּלְמִיד טָאר נִיט זַיְין "מוֹרֶה הֲלָכָה בִּפְנֵי רַבּוֹ" - ווַיְיל דָאס הָאט צוּ טָאן מִיט דִי עִנְיָנִים וָואס עֶר אִיז מְקַבֵּל פוּן דֶעם רַב) - פוּנְדֶעסְטְוֶועגְן אִיז

16. **For this reason, "whenever anyone rebels against a king of Israel, the king has permission to kill him" (*Rambam, Hilchos Melachim* 3:8).** According to Torah Law, **punishments are meted out according to the nature of the blemish** caused by the unbefitting action (***Tanya*, ch. 24**). Hence, the death penalty is prescribed because **kingship (and the rebellion against it) affects the very essence of** a subject's **existence, the very essence of his being.**

On this basis, we can also explain a concept regarding a narrative from the *Tanach.* **True, a king who is the son of a king must be anointed when there is a controversy over his succession (*Rambam, loc. cit.,* 1:12). Nevertheless, Rechovam was not anointed despite the fact that Yerovam ben Nevat contested his sovereignty (and moreover, Yerovam's** authority **had been validated by** the Prophet **Achiyah of Shilo).** The reason Rechovam was not anointed **is that Yerovam's challenge came after Rechovam had already assumed the throne, at which point he no longer needed to be anointed. For with the assumption of his throne, a king acquires the essence of all of his subjects. The controversy affects only their revealed powers;** the essential relationship has already been established. **(To cite a parallel: *Tanya,* ch. 2, states that those who rebel against the Torah sages still receive their vitality from those sages.)**

For this reason, when a person rebels against a king, despite the fact that he rejected his yoke, the king has the authority to kill him, because his kingship affects the essence even of this subject's being. Even though he rebelled, his essential connection to the king remains in force. Therefore, since he is rebelling against *his* king, he is deserving of death.

17. ***Chagigah* 5b.**

The *Talmud* concludes by mentioning that the person executed **did not know the meaning** of the gesture given by Rabbi Yehoshua in response, and that is why he was executed. This is, however, not a contradiction of the concept that the very gesture represented a rebellion against the king. **For if the person had understood** the gesture, **his interaction with Rabbi Yehoshua would have been an expression of service to the king (as we find in many instances in the** *Talmud* and in the *Midrash,* **where Rabbi Yehoshua entered into discussions concerning faith** with the Roman authorities). **This also explains why Rabbi Yehoshua himself was not punished for making a gesture in the presence of the king.**

an act of rebellion against the king, because the king's sovereignty must encompass the entire existence of his subjects, including even simple matters like the casual motion of their hands.

The same concept applies with regard to Moshe, our teacher. His leadership was the source not only of the Jews' appreciation of elevated spiritual ideas, but of all their concerns, even the most simple ones.[18] The same concept applies with regard to "the extension of Moshe in every generation,"[19] the *nesi'im,* the heads of the Jewish people.[20] Every member of that generation[21] must receive his vitality from the *nasi* of that generation.[22]

עֶס שׁוֹין אַ מְרִידָה בְּמַלְכוּת. וַוײַל מְלוּכָה דַארְף דוּרְכְנֶעמֶען דִי גַאנְצֶע מְצִיאוּת פוּן יֶעדֶערְן פוּן דִי בְּנֵי הַמְּדִינָה, אוֹיךְ אִין זֵייעֶרע פָּשׁוּט'עֶ זַאכְן, מַחְווּיֵי (בַּאוֶועגוּנְגֶען פוּן הֶענְט) וכו'.

און אַזוֹי אִיז עֶס אוֹיךְ גֶעוֶוען בַּיי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, אַז דוּרְךְ זַיְין הִתְנַשְּׂאוּת הָאבְּן אִידְן בַּאקוּמֶען דוּרְךְ אִים נִיט בְּלוֹיז הַשָּׂגוֹת נַעֲלוֹת וְכַדוֹמֶה, נָאר אוֹיךְ אַלֶע זֵייעֶרֶע עִנְיָנִים, בִּיז צוּ עִנְיָנִים פְּשׁוּטִים בְּיוֹתֵר[יד] (און דָאס זֶעלְבֶּע אִיז אוֹיךְ בַּיי אִתְפַּשְּׁטוּתָא דְמֹשֶׁה שֶׁבְּכָל דָּרָא וְדָרָא[טו], בַּיי דִי נְשִׂיאִים, רָאשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל[טז] אַז אַלֶע אַנְשֵׁי דוֹרָם[יז] דַארְפְן מְקַבֵּל זַיְין זֵייעֶר חַיּוּת דוּרְךְ דִי נְשִׂיאִים)[יח].

18. Indeed, we find that Moshe was the source even for the Jews' material sustenance. **For this reason, when Moshe protested** (*Bamidbar* 11:13), **"From where will I get meat?", i.e., he could not constrict his** spiritual influence and lower it so that it would **provide the people with meat (see *Likkutei Torah, Bamidbar,* p. 31d), G-d told him** (*Bamidbar* 11:16-17), **"Gather together 70 of the elders of Israel... and I will cause the spirit which rests upon you to emanate and I will grant it to them."** This implies that even the physical food granted to the Jewish people **had to have its source in Moshe's spirit, for he was the source of** all **nurture** – both material and spiritual – **for his generation. (See *Sefer HaMaamarim Kuntreisim,* Vol. 2, the *maamar* entitled *B'reish Hurminisa,* 5695, sec. 19).**

19. See *Tikkunei Zohar, Tikkun* 69 (p. 114a). See also *Bereishis Rabbah* 56:7, and *Tanya,* ch. 42.

20. For the entire Jewish people can be described with the analogy of a human **body,** which is **a perfectly** integrated entity. **Just as the head contains the life-energy for all the limbs** (*Tanya,* **ch. 51), so too, the "heads (leaders) of the Jewish people" include all the souls of their generation.**

For this reason, the nurture, both material and spiritual, these "head" souls **bestow on the members of the generation involves** and encompasses **every aspect of the existence of the people of their generation, even their most mundane affairs.** To refer back to the analogy of the human body, **the life-energy of all the limbs of the body, even that of the nails, stems from the head (brain). See *Tanya,* ch. 2, *Likkutei Torah, Shir HaShirim,* p. 35d.**

21. This includes even those who "willfully sin and rebel against the sages" (*Tanya,* ch. 2). **Since** the sages **are the "heads of the Jewish people,"** just as in the above analogy, **the vitality for all the limbs must come from the head,** all members of the generation receive their vitality from the sages.

Similar concepts apply with regard to kingship. The sovereignty of the king encompasses not only all **the humans in his kingdom (including even the simplest), but also the animals, plants, and inanimate objects. To cite a parallel:** The Jews were commanded to wipe out the remembrance of Amalek (*Devarim* 25:19). Accordingly, the fact that the Torah requires us **to destroy even a tree or beast** that **belonged to Amalek** indicates that the connection to Amalek encompassed its entire being **(*Mechilta,* the conclusion of *Parshas Beshalach; Midrash Tehillim* 9:7).**

If this concept applies with regard to the kingdom of **Amalek, which is associated with the quality of *chutzpah,* "brashness" (*Torah Or,* p. 83d, 85b, 95a, *et al.*), described as (*Sanhedrin* 105a) "sovereignty, lacking only a crown," it surely applies in the realm of holiness. Although Amalek is not a true kingdom – it is "lacking a crown" – its sovereignty extends over and affects the trees and animals of the kingdom. Since the "attribute of beneficence surpasses** the attribute of retribution" (*Sotah* 11a), it can be understood that the positive dimensions of a genuine king radiate forth and affect every element of his subjects' lives.

22. On this basis, we can explain a citation from *Kehilas Yaakov* (authored by the writer of *Milo HaRoyim*), *Maareches Rebbe,* that the word *nasi* (נשיא) is an acronym for the Hebrew words ניצוצו של יעקב אבינו, meaning "the spark of Yaakov our Patriarch."

The advantage of Yaakov over Avraham and Yitzchak is that the influence of Avraham and Yitzchak was not extended to all their descendants. For Avraham sired Yishmael, and Yitzchak sired Esav. With regard to Yaakov, however, "his posterity was perfect" (*Vayikra Rabbah*

On this basis, we can understand Korach's claim, "The entire congregation is holy;" i.e., with regard to matters like the observance of *mitzvos,* the holiness of the Jewish people is expressed without distinction between individuals, **"So why do you set yourselves up as supreme"?**[23] In other words, **"Why, with regard to the simple matters where all** Jews **are equal, must the Jews be dependent on** you, **Moshe?"**

און דאס איז געווען טענת קרח; ״כי כל העדה כלם קדשים״ - אין די זאכן וואס אלע אידן זיינען גלייך קדושים, אין קיום המצוות ״מדוע תתנשאו״[יט] - פארוואס איז בנוגע די ענינים וואס אלע זיינען גלייך, די ענינים פשוטים - דארפן אויך אידן מקבל זיין זיי דורך משה רבינו?

Waiting for Daybreak

5. Moshe responded to Korach's challenge by saying,[24] **"In the morning, G-d will make known who is His, and who is holy, and He will bring him close to Him."** He then instructed that there be a public trial involving Aharon and Korach and his followers. They all would bring incense offerings and G-d's acceptance of one person's offering would show that he was fit to be the *Kohen Gadol.* This is the intent of ***Rashi's*** interpretation of the phrases, **"who is His" as referring to those chosen for service as Levites, and "who is holy," as referring to those chosen for the priesthood.**

ה. אויף דעם האט זיי משה רבינו געענטפערט: ״בקר וידע ה׳ את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו״, אינדערפרי וועט דער אויבערשטער לאזן וויסן ״את אשר לו - לעבודת לויה, ואת הקדוש - לכהנה״[כ].

רש״י זאגט[כא] דעם טעם פארוואס משה רבינו האט געהייסןווארטן

Rashi[25] **explains** further **that Moshe** had two **rea-**

36:5.). And our Sages declared (***Bava Metzia*** **84a;** ***Zohar,*** **Vol. I, p. 35b), "The beauty of Yaakov resembled the beauty of Adam, the first man,"** for like **Adam's,** Yaakov's **was a comprehensive soul, encompassing all the souls which would later exist.** (See ***Likkutei Sichos,*** **Vol. 3, p. 787ff., where this concept is discussed and sources are provided.)**

Similarly, with regard to the relationship between the *nesi'im* of the Jewish people and **the people of their generation: The influence** imparted by the *nesi'im* **affects all the concerns – and, indeed, the very essence – of every member of the generation. Moreover,** the converse is also true. **The *nesi'im*** invested **every aspect** of their being; **even the loftiest have an effect on all the members of their generation.**

Here also Moshe serves as the paradigm. On one hand, his level was far above that of others, to the extent that it was utterly inapproachable **(see *Tanya,* ch. 44, and note 15 above),** and yet as ***Tanya*** **continues, "Nevertheless, a minute portion and a trace of his great goodness and light radiates forth to the Jewish people as a whole."**

23. To cite a parallel: In his gloss to the Torah (*Tzafnas Panei'ach, Bamidbar* 16:3), the Rogatchover Gaon explains that the *kohanim* had supremacy even with regard to those matters which they shared with the Levites. For example, **with regard to guarding the *Beis HaMikdash,*** there were places which were guarded both by Levites and *kohanim* but, in these places, **the Levites guarded the lower story, and the *kohanim* the upper story.**

With this, the Rogatchover wished to emphasize that **Korach's mistake was his failure to realize that even in the matters in which there is similarity,** those who are supreme **possess an advantage. The explanation in the main text clarifies that not only is the advantage** possessed by those on a higher level **evident in such a manner but, furthermore, those on the lower level must receive the positive virtues they possess from those on the higher level.**

24. *Bamidbar* 16:5.

25. *Op. cit.,* based on *Bamidbar Rabbah* and *Midrash Tanchuma* on this verse.

sons for postponing the trial **until morning: a) to allow** Korach and his followers **to do *teshuvah* in the interim; and b) to show that just as no one can nullify the distinction that G-d established between day and night, so too, no one can nullify the** distinction conferred upon Aharon, as it is written,[26] **"And Aharon was distinguished, to be sanctified as most holy."**

Both rationales require explanation: According to the first, it is difficult to **understand why it was necessary to wait an entire night until morning. *Teshuvah,* after all, requires only a moment,** as the *Zohar* says,[27] it can be accomplished **"with one turn and in one moment."** If the intent was to grant a greater opportunity for repentance, because **there are some who will not be aroused to *teshuvah* immediately, there is no end to the matter – some will be motivated to *teshuvah* immediately, others will need to wait until morning, and still others will require even more time.**

Even according to the second rationale, it remains difficult to understand why it was necessary to wait until the next morning. The public trial **could have occurred after nightfall,**[28] **at which time the division between day and night is** likewise apparent.

בִּיז בֹּקֶר: א) זֵיי זָאלְן דֶערְוַויְילֶע קֶענֶען תְּשׁוּבָה טָאן; ב) צוּ וַוייְזְן, אַז פּוּנְקְט ווִי דִי גְרֶענֶעצְן מִיט וֶועלְכֶע דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער הָאט פַאנַאנְדֶערְגֶעטֵיילְט צְווִישְׁן עֶרֶב אוּן בּוֹקֶר קֶען קֵיינֶער נִיט צֶעשְׁטֶערְן, אַזוֹי קֶען קֵיינֶען נִיט מְבַטֵּל מַאכְן דָאס וָואס "וַיִּבָּדֵל אַהֲרֹן לְהַקְדִּישׁוֹ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים"[כב].

דִי בֵּיידֶע טַעֲמִים פָאדֶערְן אַ בִּיאוּר: לוֹיטְן עֶרְשְׁטְן טַעַם אִיז דָאךְ אַוַדַאי נִיט מוּבָן, פַארְוָואס מֶען הָאט גֶעדַארְפְט וַוארְטְן אַ גַאנְצֶע נַאכְט בִּיז בּוֹקֶר, מֶען קֶען דָאךְ תְּשׁוּבָה טָאן אִין אֵיין וַויְילֶע, "בְּשַׁעְתָּא חֲדָא וּבְרִגְעָא חֲדָא"; אוּן אוֹיבּ אַנְדֶערֶע וֶועלְן נִיט בַּאלְד נִתְעוֹרֵר בִּתְשׁוּבָה - אִיז דָאךְ אִין דֶעם קֵיין שִׁיעוּר נִיטָא: אֵיינֶער טוּט תְּשׁוּבָה גְלַייךְ אוֹיפְן אָרְט, בַּיי אַ צְווֵייטְן קֶען עֶס גֶעדוֹיעֶרְן בִּיז בּוֹקֶר, אוּן בַּיי אַ דְרִיטְן נָאךְ לֶענְגֶער.

אוֹיךְ לוֹיטְן צְווֵייטְן טַעַם אִיז נִיט מוּבָן וָואס הָאט מֶען גֶעדַארְפְט וַוארְטְן בִּיז אוֹיף צוּ מָארְגְן אִינְדֶערְפְרִי, ס'וָואלְט דָאךְ גֶעוֶועןְ גֶענוּג צוּ וַוארְטְן בִּיז בַּיְינַאכְט[כג], וָואס דַאן זַיְינֶען פַארַאן דִי גְבוּלוֹת וָואס טֵיילְן פַאנַאנְדֶער צְווִישְׁן בּוֹקֶר אוּן עֶרֶב?

---

26. ***I Divrei HaYamim* 23:13.**

27. *Zohar,* Vol. I, p. 129a.

28. Korach's challenge began **during the day, as reflected in our Sages' comments (*Sanhedrin* 109b** ff) regarding the wife of On, the son of Peles, **"She sat at the entrance** to the tent.... **All those who came saw...," implying that the events took place at a time when one could see.**

Similarly, this can be understood from the *Midrash's* statements *Midrash Tanchuma, Parshas Korach,* sec. 2, *et al.* **that Korach** came to Moshe with **the question,** "Are *tzitzis* required **for a garment that is all** *techeiles*?"* This could only have happened during the day, **for Moshe received the people "from the morning *until* the evening" (*Shmos* 18:13).**

On the surface, one might say that it would not have been possible even to wait only until nightfall and then, "G-d would make known who...," **because** the public trial **involved bringing an incense offering, and that is permitted – even when brought by Aharon – only during the day.**

However, it cannot be said that this is *Rashi's* intent, because: **a) primarily, this concept is not mentioned in *Rashi* at all; and b)** if this were the reason, **why did *Rashi* mention the reasons he cites? Regardless, it would have been necessary to wait until the morning.**

Therefore, we are forced to say that, because of the emphasis the verse places on the word "morning" – that is, then **G-d will make known** the distinctions – ***Rashi* maintains that** the public trial had to be held at that time. **Were it not for the reasons he mentioned,** G-d would **have made known** the distinctions **earlier, even at night, using a medium other than the incense offering.**

* **For there is no obligation to wear *tzitzis* at night.**

Also, we must understand Moshe's instructions to "bring incense-burners." His reply was intended to refute **Korach's claim, "Why set yourselves up as supreme,** since **the entire congregation is holy," because "action is most essential,"** and with regard to action, all are equal. By arranging a confrontation, **Moshe sought to – and,** indeed, **did – prove that Korach was wrong and that everything he, Moshe, had done was in response to G-d's command.** Seemingly, though, using the incense offering as the basis for the trial **did not show *why* Korach was wrong.**

(Moreover, the use of an incense offering related only to Korach's objection to Aharon's position as **the *Kohen Gadol,*[29] and not to his objection to Moshe's assumption of absolute authority,** comparable to that of **a king.)**

Hence, **we must conclude that by saying the confrontation would take place in the morning,** Moshe was alluding to **an explanation** which **refutes** the basis for **Korach's** argument regarding him.

אוֹיךְ דַארְף מֶען פַארְשְׁטֵיין, וָואס אִיז טַאקֶע גֶעוֶוען דֶער עֶנְטְפֶער אוֹיף דֶעם וָואס קֹרַח הָאט גֶע'טַעֲנֶה'ט "מַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ", וִויבַּאלְד אַז "כֻּלָּם קְדוֹשִׁים" אוּן "הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר". דוּרְךְ "קְחוּ לָכֶם מַחְתּוֹת" הָאט מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לִכְאוֹרָה נָאר גֶעוָואלְט בַּאוַוייְזְן (אוּן בַּאוִויזְן) אַז קֹרַח אִיז נִיט גֶערֶעכְט אוּן אַז אַלְץ הָאט מֹשֶׁה גֶעטָאן בְּצִיוּוּי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דָאס הָאט אָבֶּער נִיט מְבַאֵר גֶעוֶוען פַארְוָואס קֹרַח אִיז נִיט גֶערֶעכְט. (אוֹיךְ אִיז דִי מַעֲשֵׂה הַקְטוֹרֶת לִכְאוֹרָה גֶעוֶוען נוֹגֵעַ נָאר צוּ דֶער טַעֲנָה אוֹיף כְּהוּנַּת אַהֲרֹן, אָבֶּער נִיט בַּנּוֹגֵעַ דֶער טַעֲנָה אוֹיף דֶער מְלוּכָה־הִתְנַשְּׂאוּת פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ).

דַארְף מֶען זָאגְן, אַז אִין דֶעם הֵייסְן וַוארְטְן בִּיז בּוֹקֶר, אִיז פַארַאן אוֹיךְ אַ בִּיאוּר פַארְוָואס קֹרַח אִיז אוּמְגֶערֶעכְט.

Polishing Gems

6. Our Sages often use the expression,[30] "*Teshuvah* and good deeds," and not "*teshuvah* and *mitzvos.*" Focusing on **the precision of the wording** of that expression, **the Alter Rebbe states[31] that it is possible** that a person will **fulfill *mitzvos,* but they will not be "good deeds,"** i.e., **their light will not shine forth. *Teshuvah* of a proper nature,** however, **transforms *mitzvos* into "good deeds that shine."**

To illustrate with an analogy: There are times when a person possesses gems, but **the gems are**

ו. דֶער אַלְטֶער רֶבִּי אִיז מְדַייֵק[כד] דֶעם לָשׁוֹן "תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים" וָואס וֶוערְט אָפְּט גֶעבְּרַאכְט אִין דִבְרֵי רַזַ"ל (אוּן נִיט - תְּשׁוּבָה וּמִצְוֹת) אוּן אִיז מְבַאֵר: מַעֲשֵׂה הַמִּצְווֹת קֶענֶען זַיְין אִין אַזַא אוֹפֶן אַז זֵיי זַייְנֶען נִיט "טוֹבִים" (מְאִירִים), זֵיי לַייְכְטְן נִיט, - כָּאטשׁ אַז אוֹיךְ דַאן זַייְנֶען זֵיי מִצְווֹת - זַייְנֶען חַזַ"ל מְדַייֵק צוּ זָאגְן "תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים", דוּרְךְ רִיכְטִיקֶע תְּשׁוּבָה זַייְנֶען דִי מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְאִירִים.

אַ מָשָׁל אוֹיף דֶעם אִיז פוּן אֲבָנִים

---

29. The association between the incense offering and the position of *Kohen Gadol* is that the offering of incense in the Holy of Holies on Yom Kippur is one of the unique services performed by the *Kohen Gadol.*

30. *Avos* 4:17, *et al.*

31. See ***Likkutei Torah, Devarim*** **85a, *Shir HaShirim* 17c.** In those sources, based on *Bereishis* 1:4, "G-d saw the light and it was good," the Alter Rebbe interprets *tov,* "good," as "luminous."

dirty. At that time, not only are the stones not luminous, the dirt covering them **conceals the light and makes them appear dark.** All that is seen is the dirt. True, **even when dirty, the stones remain gems** and have the potential to shine. Nevertheless, as long as they are covered with grime, this potential remains hidden.

Similar concepts apply regarding *mitzvos*. Their purpose is to increase G-dly **light in the world. There are times, however, when temporarily they appear to serve an opposite end. When a wicked person studies Torah or fulfills *mitzvos,* not only does he not add light** to the world, **he increases its darkness; his actions augment the forces of *kelipah.*[32] Moreover, this applies not only to the Torah and *mitzvos* of a wicked person, but to *any* observance of the Torah and its *mitzvos* fulfilled without the proper intent, for one's own motives.[33]**

As we can clearly see, when the proper motives are lacking, observance of Torah and its *mitzvos* can lead to self-concern and pride.[34] A person may **feel self-worth because he was able to overcome the difficulties preventing him from observing the *mitzvos.* This is especially true if he observes the *mitzvos behiddur,* in a beautiful** and careful **manner.**

These feelings of self-concern are the direct opposite of what a *mitzvah* is intended to evoke. **The word *mitzvah* shares the same root letters of the word *tzavsa*, meaning "connection" or "bond,"[35] for the *mitzvos* enable us to establish a connection with G-d. Self-concern and pride, by contrast, tear one away from G-d. Regarding a haughty person, G-d says,** as it were,[36] **"He and I cannot dwell** together."

טוֹבוֹת וָואס הָאבְּן אוֹיף זִיךְ בְּלָאטֶע, וָואס דַאן אִיז נִיט נָאר וָואס דִי אֲבָנִים טוֹבוֹת לַײכְטְן נִיט, נָאר אוֹיךְ אַז דוּרְךְ דֶער בְּלָאטֶע וָואס אוֹיף זֵיי פַארְשְׁטֶעלְן זֵיי אוֹיף לִיכְטִיקַײט אוּן זַײנֶען הֵיפֶּךְ הָאוֹר, כָאטשׁ אַז אוֹיךְ וֶוען זֵיי זַײנֶען אִין בְּלָאטֶע הָאבְּן זֵיי אִין זִיךְ בְּהֶעְלֵם אַלֶע תְּכוּנוֹת פוּן אֲבָנִים טוֹבוֹת.

עַל־דֶּרֶךְ־זֶה אִיז אוֹיךְ אִין מִצְוֹת: עִנְיָנָם אִיז לְהוֹסִיף אוֹר בָּעוֹלָם. פַארַאן אָבֶּער אַמָאל וָואס לְפִי שָׁעָה וּבְגִילוּי זַײנֶען זֵיי הֵיפֶּךְ עִנְיָנָם. דֶער לִימוּד הַתּוֹרָה אוּן קִיּוּם הַמִּצְוֹת פוּן אַ רָשָׁע, אִיז נִיט נָאר וָואס זֵיי מַאכְן נִיט לִיכְטִיק, נָאר אַדְּרַבָּה, זֵיי מַאכְן נָאךְ גְרֶעסֶער דֶעם חוֹשֶׁךְ אוּן הֶעְלֵם אִין וֶועלְט, זֵיי זַײנֶען מוֹסִיף חַיּוּת אִין קְלִיפּוֹת[כה]. אוּן נִיט נָאר דִי תּוֹרָה אוּן מִצְוֹת פוּן אַ רָשָׁע, נָאר אַזוֹי אִיז עֶס אוֹיךְ אִין תּוֹרָה אוּן מִצְוֹת שֶׁלֹּא לִשְׁמָהּ, צוּלִיבּ פְּנִיּוֹת[כו]. וּכְנִרְאֶה גַּם בְּמוּחָשׁ, אַז בְּשַׁעַת עֶס פֶעלְט דִי רִיכְטִיקֶע כַּוָּנָה אִין תּוֹרָה וּמִצְוֹת, קֶען דֶעם מֶענְטשְׁן דֶערְפוּן צוּקוּמֶען יֵשׁוּת אוּן גַאֲוָה[כז], פִילְנְדִיק בַּײ זִיךְ דִי אֵײגֶענֶע מַעֲלָה וָואס עֶר אִיז בַּײגֶעשְׁטַאנֶען שְׁוֶועריקַײטְן אוּן הָאט מְקַיֵּים גֶעוֶוען דִי מִצְוָה, וּבִפְרַט נָאךְ אוֹיבּ עֶר אִיז מְקַיֵּים אַ מִצְוָה בְּהִידּוּר. וָואס דָאס אִיז גָאר דֶער הֵיפֶּךְ פוּן עִנְיַן הַמִּצְוָה: מִצְוָה אִיז פוּן לְשׁוֹן צַוְתָּא וְחִיבּוּר[כח], דוּרְךְ אַ מִצְוָה וֶוערְט מֶען בַּאהֶעפְט מִיטְן אוֹיבֶּערְשְׁטְן, אָבֶּער דוּרְךְ יֵשׁוּת אוּן גַאֲוָה וֶוערְט מֶען, רַחֲמָנָא לִצְלַן, אָפְּגֶעְרִיסְן פוּן דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְן, דֶער אוֹיבֶּערְשְׁטֶער זָאגְט[כט] אוֹיף אַ בַּעַל גַאֲוָה "אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוֹלִים לָדוּר".

32. The Alter Rebbe's *Shulchan Aruch, Hilchos Talmud Torah* 4:3.

33. See *Tanya,* ch. 39.

34. **Indeed, it is possible that a person will observe a *mitzvah* to deceive** other people with regard to his character. **See *Tosafos, Shabbos* 49a, s.v., *KiElisha,*** which relates **an incident** regarding a person to whom money was entrusted because he wore *tefillin* and he denied accepting it. The reason he was wearing *tefillin* was to create an impression that he was trustworthy.

35. ***Likkutei Torah, Vayikra* 45c.**

36. ***Sotah* 5a.**

Even then, the positive dimension of **the Torah and its *mitzvos*** retains its integrity **in an inner and hidden manner. Therefore, the *Shulchan Aruch*[37] rules that even an entirely wicked person must study the Torah and, of course, observe the *mitzvos*, although the immediate effect of his deeds will be to augment the forces of *kelipah*. Ultimately, when he repents – and he will certainly repent, for "even one estranged will not be banished [in perpetuity]"[38] – the sparks of holiness** created by **his observance of the Torah and its *mitzvos* will be liberated from *kelipah* and will begin to shine forth their light. Until then, however, his Torah and his *mitzvos* are like gems covered in mud, and they increase the darkness that exists in the world.**

A person might think: What difference does it make whether my *mitzvos* shine with light or remain dark? Light and its opposite apply only to the revealed dimensions of G-dliness. "Action is most essential," and **G-d's Essence is drawn down through actual fulfillment of** the *mitzvos,* **making** this world **His dwelling. G-d's will is – as the *Shulchan Aruch* rules – that** a Jew **study the Torah and observe its *mitzvos,*** whatever his present state. Therefore, **such a person will do so. The fact that he is** temporarily **augmenting the forces of *kelipah* is not of importance to him.** He has one purpose, as the Mishnah teaches,[39] "I was created solely **to serve my Creator," to carry out G-d's will. And G-d's will is that he** – as he is – **observe the Torah and its *mitzvos,*** regardless of the immediate outcome.

The response to such a supposition **is that G-d's will is not only that the *mitzvos* be observed, but that they be observed with the** proper **intent. There are two elements to** the mission of

בְּהֶעְלֵם וּבִפְנִימִיּוּת אִיז עֶס אוֹיךְ דֶעמָאלְט תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וָואס דֶערְפַאר וֶוערְט אָפְּגֶע'פַּסְקְ'נְט אִין שׁוּלְחָן עָרוּךְ[ל], אַז אֲפִילוּ אַ רָשָׁע גָּמוּר דַארְף לֶערְנֶען תּוֹרָה אוּן גֶעווִיס דַארְף עֶר מְקַיֵּים זַיְין מִצְוֹת, אוּן כָאטשׁ אַז דֶערְוַוייְלֶע אִיז עֶר דוּרְךְ זַיְין תּוֹרָה וּמִצְוֹת מוֹסִיף חַיּוּת אִין קְלִיפָּה, אִיז אָבֶּער שְׁפֶּעטֶער, וֶוען עֶר וֶועט תְּשׁוּבָה טָאן - אוּן עֶר וֶועט גֶעווִיס תְּשׁוּבָה טָאן, ווארוּם "לֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח" - וֶועלְן דִי נִיצוֹצוֹת הַקְּדוּשָׁה פוּן זַיְין תּוֹרָה וּמִצְוֹת אַרוֹיסְגֶענוּמֶען וֶוערְן פוּן קְלִיפָּה אוּן אָנְהוֹיבְּן לַיְיכְטְן. אָבֶּער כָּל־זְמַן עֶר הָאט נִיט גֶעטָאן קֵיין תְּשׁוּבָה אִיז זַיְין תּוֹרָה וּמִצְוֹת - ווִי אַן אֶבֶן טוֹב וָואס אִיז אִין בְּלָאטֶע, אוּן זֵיי מַאכְן נָאךְ גְרֶעסֶער דֶעם חוֹשֶׁךְ בָּעוֹלָם.

קֶען עֶר דָאךְ בַּיי זִיךְ טְרַאכְטְן: וָואס אִיז אִים נוֹגֵעַ צִי זַיְינֶע מִצְוֹת זַיְינֶען לִיכְטִיקֶע צִי זֵיי זַיְינֶען פִינְסְטֶערֶע - דִי לִיכְטִיקַיְיט אָדֶער דֶער הֵיפֶּךְ, אִיז דָאךְ בְּלוֹיז אַן עִנְיָן וָואס הָאט צוּ טָאן מִיט "גִילוּיִים" - הַמְשָׁכַת הָעַצְמוּת אִיז דוּרְךְ מַעֲשֶׂה בְּפוֹעֵל, הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר, אוּן דוּרְךְ דֶעם מַאכְט מֶען אַ דִירָה לְעַצְמוּתוֹ; אוּן דֶער רָצוֹן הָעֶלְיוֹן אִיז דָאךְ (ווִי עֶס וֶוערְט אָפְּגֶע'פַּסְקְ'נְט אִין שׁוּלְחָן עָרוּךְ) אַז עֶר זָאל לֶערְנֶען תּוֹרָה אוּן מְקַיֵּים זַיְין מִצְוֹת - וֶועט עֶר אַזוֹי טָאן. דָאס וָואס עֶר אִיז מוֹסִיף חַיּוּת אִין קְלִיפּוֹת - אִיז עֶס נִיט זַיְין גֶעשֶׁעפְט, זַיְין עִנְיָן אִיז - "לְשַׁמֵּשׁ אֶת קוֹנִי"[לא], צוּ טָאן דֶעם רָצוֹן הָעֶלְיוֹן, אוּן דֶער רָצוֹן הָעֶלְיוֹן אִיז, אַז אוֹיךְ עֶר זָאל מְקַיֵּים זַיְין תּוֹרָה וּמִצְוֹת.

אִיז דֶער עֶנְטְפֶער אוֹיף דֶעם, אַז דֶער רָצוֹן הָעֶלְיוֹן אִיז נִיט נָאר אוֹיפְן קִיּוּם הַמִּצְוֹת, נָאר אוֹיךְ אוֹיף כַּוָּנַת הַמִּצְוֹת.

37. **The Alter Rebbe's *Hilchos Talmud Torah, loc. cit.***

38. *II Shmuel* 14:14, as interpreted in the Alter Rebbe's *Hilchos Talmud Torah, loc. cit.*; *Tanya,* the conclusion of ch. 39.

39. ***Kiddushin* 82a.**

making a dwelling for G-d in this world:[40] a) that it become a dwelling for G-d's Essence, and b) that G-d's Essence be revealed, causing the dwelling to shine brightly.

For the dwelling to be "bright," it must be fashioned with shining *mitzvos* – *mitzvos* that illuminate and refine both the person who observes them and his environment.

וואָרום אין "דירה לו בתחתונים" זיינען דאָ צוויי ענינים[לב]: מען דאַרף מאַכן אַ דירה לעצמותו, און אַז דער עצם זאָל דאָרט שטיין בגילוי, עס זאָל זיין אַ ליכטיקע דירה, ובכדי אַז די דירה זאָל זיין אַ ליכטיקע דאַרפן זיין ליכטיקע מצוות, מצוות וועלכע באַלייכטן און איידלען אויס דעם מענטשן מיט דער וועלט וואָס אַרום אים.

What Is Necessary for *Mitzvos* to Shine

7. This was the answer which Moshe gave Korach and his followers: Yes, "action is most essential." But one's observance of the *mitzvos* must be permeated by the glow of the morning; the *mitzvos* must shine. In this manner, "G-d will make known" – He will "become known," as the world will be permeated by the knowledge and revelation[41] of G-dliness. It is possible for *mitzvos* to be observed without the proper intent, but then they do not shine – (they lack the dimension of the morning) – nor do they lead the world to the knowledge and revelation of G-dliness; G-d is not made known.

ז. און דאָס איז געווען דער ענטפער פון משה רבינו אויף טענת קרח ועדתו: אמת טאַקע אַז המעשה הוא העיקר, אָבער דער קיום פון מצוות דאַרף זיין אין אַן אופן פון "בוקר", עס זאָלן זיין ליכטיקע מצוות, וועלכע זאָלן ברענגען צו "ויודע הוי'", צו ידיעת וגילוי[לג] אלקות. מען קען טאַקע מקיים זיין מצוות אויך אָן דער ריכטיקער כוונה, אָבער דאָס זיינען ניט קיין ליכטיקע מצוות ("בקר") און זיי ברענגען ניט צו ידיעת (גילוי) אלקות ("ויודע הוי'").

Allusion to this concept is found in the two reasons *Rashi* gives why Moshe postponed the confrontation with Korach until the morning.

און דאָס איז אויך רש"י מרמז אין די צוויי טעמים פאַרוואָס משה רבינו האָט זיי געהייסן וואַרטן ביז "בקר":

The first reason is that Moshe wanted to provide Korach and his followers with the opportunity to repent. True, as mentioned above, one can do *teshuvah* "with one turn, and in one moment," so Moshe was not merely giving them time. Instead, his primary intent was to allude to the idea that their *teshuvah* should permeated by the morning light; it should be a bright and lustrous *teshuvah*. *Teshuvah* of this nature adds light to one's actions and observance of the *mitzvos,* making them "good deeds."[42]

א) "שמא יחזרו בהם", בכדי זיי זאָלן האָבן שהות צו תשובה טאָן. און כאָטש אַז תשובה קען מען טאָן בשעתא חדא וברגעא חדא, האָט זיי אָבער משה רבינו מרמז געווען, אַז עס פאָדערט זיך אַ "בקר"'דיקע תשובה, אַ ליכטיקע תשובה, וואָס דאַן פועל'ט די תשובה אַז די "מעשים" (מצוות) זאָלן זיין "טובים".

40. See *Likkutei Sichos,* Vol. 3, p. 956, where this concept is also explained.

41. See *Tanya,* the conclusion of ch. 3.

42. See the beginning of sec. 6.

Even when *teshuvah* is motivated by fear of punishment, the person's sins are forgiven; the one who sinned, **however, remains unrefined, for his fundamental self-concern persists.** For *teshuvah* to be complete, **it has to be permeated by light.**

When *teshuvah* is motivated by intense love for G-d, one's willful transgressions are transformed into merits.[43] **Surely, such *teshuvah* will have an effect on** one's **good deeds as well,** enabling the positive nature of those good deeds **which were – like willful transgressions – exiled into the realm of *kelipah* to be transformed into merits, i.e., to be revealed and shine forth.**

The second reason *Rashi* gives is that Moshe was alluding to the fact that G-d had established fixed distinctions within the world. By mentioning the distinction between morning and evening, **Moshe was also alluding to the advantage of *mitzvos* which shine over *mitzvos* which are in exile in *kelipah*. True,** even when the *mitzvos* are in exile, **they remain G-d's *mitzvos*.** However, in this, **the analogy of evening and morning** is significant. **Both day and night are creations of G-d, and** a complete day – **"one day"** – **includes them both. Our Sages**[44] **explain that** "one day" **refers to Yom Kippur,** the quintessence of holiness. **Nevertheless,** even on Yom Kippur, **the night is dark, and** only **the day is bright.** Moshe was pointing out that G-d's choice would be manifest in the morning, implying that a Jew's *mitzvos* should not be dark. G-d desires not only that man fulfill *mitzvos*, but that the *mitzvos* he fulfills be bright and shining and make the world – G-d's dwelling – luminous.

This also enables us to appreciate Moshe's **response to Korach's claims, "Why do you hold yourself supreme?"** Korach's words, **"The entire congregation is holy, and G-d (*Havayah*) is in their midst," are true. Every Jew is holy. Moreover, this holiness involves not only the**

אויך ווען זַיין תְּשׁוּבָה קוּמְט פוּן יִרְאַת הָעוֹנֶשׁ, אִיז מֶען אִים מוֹחֵל אויף זַיְינֶע עֲבֵירוֹת, דָאס אִיז אָבֶּער נָאךְ נִיט מְזַכֵּךְ דֶעם מֶענְטשְׁן; עֶר פַארְבְּלַייבְּט אִין זַיין יֵשׁוּת. עֶס דַארְף זַיין אַ לִיכְטִיקֶע תְּשׁוּבָה, בִּיז - תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה רַבָּה, וואָס דַאן דַוְקָא אִיז "זְדוֹנוֹת נַעֲשִׂים לוֹ כִּזְכִיּוֹת", עֶס ווִירְקְט אויף דִי זְדוֹנוֹת מַמָּשׁ און אַוַדַאי אויף דִי מִצְווֹת ווֶעלְכֶע זַיְינֶען גֶעווֶען אִין גָלוּת (ווִי "זְדוֹנוֹת") בְּתוֹךְ הַקְלִיפּוֹת, אַז זֵיי זָאלְן נִתְהַפֵּךְ ווֶערְן לִזְכִיּוֹת, אָנְהוֹיבְּן מֵאִיר זַיין.

ב) "בֹּקֶר, אָמַר לוֹ מֹשֶׁה גְּבוּלוֹת חָלַק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ כו'". מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָאט זֵיי מְרַמֵּז גֶעווֶען דִי מַעֲלָה פוּן לִיכְטִיקֶע מִצְווֹת אויף דִי מִצְווֹת ווֶעלְכֶע זַיְינֶען בְּגָלוּת בְּתוֹךְ הַקְלִיפּוֹת, כָאטשׁ אויךְ זֵיי זַיְינֶען מִצְוֹת ה', מִיט דֶעם מָשָׁל פוּן עֶרֶב וּבוֹקֶר: עֶרֶב און בּוֹקֶר זַיְינֶען בֵּיידֶע דֶעם אוֹיבֶּערְשְׁטְנְס בַּאשֶׁפֶענִישְׁן, און דַוְקָא פוּן דֶעם עֶרֶב מִיטְן בּוֹקֶר צוּזַאמֶען ווֶערְט "יוֹם אֶחָד", און רַזַ"ל זָאגְן[לד] אַז דָאס אִיז יוֹם הַכִּפּוּרִים, און פוּנְדֶעסְטְווֶעגְן אִיז עֶרֶב - פִינְסְטֶער, און בּוֹקֶר - לִיכְטִיק.

און אִין דֶעם אִיז אויךְ דֶער עֶנְטְפֶער אויף דֶער טַעֲנָה "וּמַדוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ": אֱמֶת טַאקֶע אַז "כָּל הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכָם הֲוָיָ'", אַז יֶעדֶער אִיד אִיז הֵיילִיק און נִיט בְּלוֹיז מִצַד זַיין נְשָׁמָה

43. *Yoma* 86b; see *Tanya,* ch. 7.

44. Commenting on the verse (*Bereishis* 1:5), "And there was evening, there was morning, one day," ***Bereishis Rabbah* 3:8** associates "evening" with the deeds of the wicked and "morning" with the deeds of the righteous.

souls of the people, but also their bodies. As a result of this holiness, they have the potential to draw down G-d's Essence through the observance of *mitzvos*. In this way, "*Havayah*" – G-d's essential name – "is in their midst."

However, the goal of *mitzvos* is not merely to draw down G-d's Essence, but that **they should provide light, that they be "good and luminous actions." Accordingly:**

a) There is a great – indeed, an incomparable – advantage to the actual observance of the *mitzvos* by Moshe over their observance by the Jewish people as a whole, because the intent he invested in those actions far surpassed that of others and, as such, his *mitzvos* generated greater light.

b) Moshe's Divine service, however, was not insular. Instead, he radiated the potential for Divine service to every Jew. **We** can and **must receive all** the nurture that radiated **from Moshe – and "the extension of Moshe in every generation." This applies not only to our intellectual and emotional Divine service, but also to our observance of the *mitzvos*.**[45] **In particular,** the connection to Moshe enables **our actions to become "good and luminous deeds,"** radiating light.

נָאר אוֹיךְ מִצַּד זַיְין גוּף, אוּן דוּרְךְ זַיְין קְדוּשָּׁה הָאט עֶר בְּכֹחַ (דוּרְךְ זַיְינֶע מִצְוֹת) צוּ מַמְשִׁיךְ זַיְין עַצְמוּת - "וּבְתוֹכָם הֲוָיָ'", שֵׁם הָעֶצֶם - דָאךְ וְוִיבַּאלְד אַז מִצְוֹת אִיז עִנְיָנָם, זֵיי זָאלְן לַיְיכְטְן, זֵיי זָאלְן זַיְין מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְאִירִים, אִיז א) דָא אַן עִילוּי אוֹיךְ אִין מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אוֹיף דִי מִצְוֹת פוּן אַלֶע אַנְדֶערֶע אִידְן, אוּן דֶער עִילוּי אִיז אַן עִילוּי שֶׁבְּאֵין עֲרוֹךְ. ב) מֶען דַארְף מְקַבֵּל זַיְין אַלֶע הַשְׁפָּעוֹת פוּן מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, וְאִתְפַּשְּׁטוּתֵיהּ דִּילֵיהּ שֶׁבְּכָל דָּרָא וְדָרָא, נִיט בְּלוֹיז בַּנוֹגֵעַ עֲבוֹדַת הַמּוֹחַ וְהַלֵּב, נָאר אוֹיךְ בַּנוֹגֵעַ מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת[לה], וּבִפְרַט - אַז זֵיי זָאלְן זַיְין מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְאִירִים.

A Twofold Mission

8. On this basis, **we can derive a lesson from the *Parshiyos Shelach* and *Korach*. There are those who think that the actual observance of *mitzvos* is not that important – that what is most important is having a Jewish heart.** And they bring proof of this from our Sages, who say,[46] **"G-d desires the heart."**

In contrast, **there are those who say that all that matters is the actual performance of *mitzvos* – that the study**

ח. דִי הוֹרָאָה פַאר אוּנְז פוּן דִי צְוֵויי סֶדְרוֹת, שְׁלַח אוּן קֹרַח, אִיז:

פַאראַן אַזוֹינֶע וָואס טַעֲנֶה'ן, אַז מַעֲשֵׂה הַמִּצְוֹת בְּפוֹעֵל אִיז נִיט נוֹגֵעַ אוֹיף אַזוֹי פִיל, דֶער עִיקָר אִיז - עֶס זָאל זַיְין אַ אִידִישֶׁע הַארְץ, "רַחֲמָנָא לִבָּא בָּעֵי"[לו]; פַאראַן אַזוֹינֶע וָואס טַעֲנֶה'ן, אַז מֶען דַארְף

---

45. **See *Tanya*, ch. 42, which describes the fear of G-d which leads to the observance of the *mitzvos* as "a small matter,"** i.e., something that is not at all difficult, **with regard to Moshe.** Since Moshe imparts his influence to the entire people and there is a spark of Moshe in every Jew, Moshe's possession of this potential makes it possible for every Jew to possess a measure of fear sufficient for the observance of *mitzvos* as "a small matter."

46. ***Sanhedrin* 106b. That source, however, uses the term "the Holy One, blessed be He"** for G-d. *Chassidus* always quotes this statement referring to G-d as *Rachmana*, "the Merciful One." **This name for G-d is used when quoting this expression by *Rashi*, *Sanhedrin*, *op. cit.*; the *Zohar*, Vol. II, p. 162b, Vol. III, p. 281b, *Yesod Mora* by Rabbi Avraham ibn Ezra, *Shaar* 7; *Sefer Chassidim*, sec. 590, and the introduction to *Chovos HaLevevos*.**

of ***Chassidus*** **and Divine service of the heart is not critical; after all, "action is most essential."**

With these two *parshiyos,* **the Torah** refutes the narrowness of both approaches. *Parshas Shelach* stresses that **the approach of the spies, who sought to fulfill their obligations** to G-d **solely via spiritual service, is not** the desirable path. **And** *Parshas* ***Korach*** shows that **the actual performance of** ***mitzvos*** **alone is also not sufficient. A fusion of both approaches is necessary.**

This was epitomized in the conduct of my revered father-in-law, the Rebbe, whose release from exile is celebrated on 12 Tammuz.[47] **He dedicated himself with self-sacrifice to both goals. On one hand, he devoted his greatest energies, even risking his life, to ensure that a Jewish child should study the** ***alef-beis,*** **that another Jew should observe even one more** ***mitzvah.*** **This applied even to Jews who were far from appreciating the intent of the** ***mitzvos*** **or the inner refinement which** the *mitzvah's* observance **is intended to achieve** – and, indeed, in many instances, were **distant from the actual observance of** ***mitzvos.*** **Even so,** my revered father-in-law, **the Rebbe, sacrificed himself so that such people would observe even one** ***mitzvah.*** **Simultaneously, he dedicated his greatest energies and sacrificed himself to spread the study of Torah, and** particularly **the study of** ***P'nimiyus HaTorah*****, the Torah's** mystic secrets. Furthermore, he encouraged his followers to devote themselves **to Divine service in prayer as befitting.**

This is the path which my revered father-in-law, the Rebbe, blazed for all who desire to follow in his footsteps. Both approaches are important. Just as we must realize that "action is most essential," we must also realize that our actions must be pure and refined. This is accomplished through

הָאבְּן בְּלוֹיז מַעֲשֶׂה הַמִּצְווֹת, אָבֶּער לִימּוּד הַחֲסִידוּת אוּן עֲבוֹדָה שֶׁבְּלֵב אִיז נִיט אַזוֹי וִויכְטִיק, וַוייְל הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר. לֶערְנְט אוּנְז דָא תּוֹרָה, אַז דֶער סֵדֶר הָעֲבוֹדָה דַארְף זַיְין נִיט ווִי שִׁיטַת הַמְרַגְּלִים, אַז מֶען קֶען יוֹצֵא זַיְין מִיט רוּחְנִיּוּת אַלֵיין, אוּן נִיט ווִי שִׁיטַת קֹרַח וַעֲדָתוֹ, אַז מֶען קֶען יוֹצֵא זַיְין מִיט מַעֲשֶׂה אַלֵיין, נָאר בֵּיידֶע זַאכְן מוּזְן זַיְין צוּזַאמֶען.

אוּן ווִי מֶען הָאט גֶעזֶען דִי הַנְהָגָה פוּן כְּבוֹד קְדוּשַּׁת מוֹרִי וְחָמִי אַדְמוּ"ר, דֶער בַּעַל הַשִּׂמְחָה פוּן י"ב תַּמּוּז, אַז עֶר הָאט זִיךְ מוֹסֵר נֶפֶשׁ גֶעוועֶן אוֹיף בֵּיידֶע זַאכְן: עֶר הָאט גֶעלֵייגְט דִי גְרֶעסְטֶע כּוֹחוֹת, בִּיז צוּ מְסִירַת נֶפֶשׁ בְּפוֹעֵל, אוֹיף עִנְיָנִים פוּן מַעֲשֶׂה, אַז אַ אִידִישׁ קִינְד זָאל לֶערְנֶען אַלֶ"ף בֵּי"ת; אַז אַ אִיד זָאל מְקַיֵּים זַיְין אֲפִילוּ נָאךְ אֵיין מִצְוָה (כָאטשׁ יֶענֶער אִיז נָאךְ לְגַמְרֵי נִיט גֶעוועֶן שַׁיָּיךְ צוּ כַּוָּנַת הַמִּצְווֹת אוּן צוּ דֶער פְּנִימִיּוּת'דִיקֶער אוֹיסְאֵיידְלוּנְג וָואס וֶוערְט דוּרְךְ אִיר, אוּן אֲפִילוּ פוּן מִצְווֹת בְּפוֹעֵל אִיז עֶר נָאךְ אוֹיךְ גֶעוועֶן וַוייְט, דָאךְ הָאט זִיךְ דֶער רֶבִּי מוֹסֵר נֶפֶשׁ גֶעוועֶן, אַז דֶער אִיד זָאל מְקַיֵּים זַיְין לְכָל הַפָּחוֹת אֵיין מִצְוָה); אוּן גְלַייכְצַייטִיק הָאט דֶער רֶבִּי גֶעלֵייגְט דִי גְרֶעסְטֶע כּוֹחוֹת אוּן זִיךְ מוֹסֵר נֶפֶשׁ גֶעוועֶן צוּ פַארְשְׁפְּרֵייטְן תּוֹרָה, פְּנִימִיּוּת הַתּוֹרָה בִּיז צוּ עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה כִּדְבָעֵי.

אוּן דָאס אִיז דֶער וֶועג וָואס דֶער רֶבִּי הָאט אָנְגֶעווִיזְן פַאר אַלֶע וָואס זַיְינֶען שַׁיָּיךְ צוּ אִים אוּן הוֹלְכִים בְּעִקְבוֹתָיו, אַז מֶען זָאל טָאן אִין בֵּיידֶע קַוִּים: פוּנְקְט ווִי מֶען דַארְף טָאן אִין "הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעִיקָר", דַארְף מֶען אוֹיךְ זֶען, אַז דִי מַעֲשֶׂה זָאל זַיְין אַ רֵיינֶע אוּן אַן אֵיידֶעלֶע, וָואס דָאס טוּט זִיךְ אוֹיף דוּרְךְ

---

47. *Parshas Korach* is read in the week(s) before that date.

לִימוּד פְּנִימִיּוּת הַתּוֹרָה אוּן עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה.

אוּן דוּרְךְ דֶער עֲבוֹדָה אִין בֵּיידֶע קַוִּים צוּזַאמֶען מַאכְט מֶען אַ דִירָה לוֹ יִתְבָּרֵךְ בַּתַּחְתּוֹנִים, אַ דִירָה אִין בֵּיידֶע זַאכְן: עֶס זָאל זַיְין אַ דִירָה לְעַצְמוּתוֹ אוּן אַז דֶער עֶצֶם זָאל זַיְין בְּגִילוּי.

(משיחת ש"פ קרח תשכ"ב)

the study of *P'nimiyus HaTorah* and through **prayerful service** within our hearts.

Through this twofold effort, we will fashion a dwelling for G-d in this lower realm, one that is two-dimensional: It will be a dwelling for His Essence and His Essence will shine therein in a revealed manner.

א) רבא פ"ח. הובא ברשב"ם ותוספות בבא בתרא קיט, א.

ב) שלח יד, לה.

ג) זבחים קטו, ב. וראה בחיי לשמות יט, כב.

ד) ירושלמי יומא פ"א, ה"א.

ה) במדבר רבה ותנחומא ריש פרשת קרח. הובא ברש"י שם.

ו) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1042 ואילך.

ז) עירובין נד, ב.

ח) וזהו שאמדו ובתוכם הוי' ומדוע תתנשאו על קהל הוי', כי הוי' הוא שם העצם, שנמשך על ידי מעשה המצוות (וראה לקו"ש ח"ד ע' 1044 הערה 20).

ט) זבחים קב, א. שמות רבה פ"ב, ו. תנחומא בהעלותך ט. ראה הערה ה. זהר ח"ג פג, א. ועוד.

י) ועל דרך זה בנוגע לאהרן שהיה כהן גדול (ראה סוף ד"ה כה תברכו תרנ"ד). וראה גם כן תוספתא סוף כריתות. אור התורה וארא על הפסוק הוא אהרן ומשה.

יא) ראה תניא פמ"ד: ואף כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לגשת להשיג אפילו חלק אחד מני אלף ממדריגת אהבת רעיא מהימנא. - דיוק לשון "אשר ערב לבו", יש לומר, על פי מה שכתוב בתניא פ"כ אשר תשוקת וחמדת הלב היא למעלה מבחינת מחשבה ואינה אלא מקור להמחשבה (שהתחלתה היא לאחר ש"חזרה ועלתה מהלב למוח"). וזהו אומרו מי הוא כו' אשר ערב לבו, להורות שאין שום מקור כלל למחשבה כזו.

יב) ולכן כל המורד במלך ישראל יש למלך רשות להרגו (רמב"ם הלכות מלכים פ"ג, ה"ח), כי העונש הוא לפי ערך הפגם (תניא פכ"ד), והמלוכה (ומרידה בה) - נוגעת בכל מציאותו, עד לעצם חיותו.

ובזה יש לבאר הענין, דאף שמלך בן מלך שהיתה מחלוקת עליו מושחין אותו (רמב"ם שם סוף פ"א), לא מצינו אשר משחו את רחבעם אף שהיה עליו מחלוקת ירבעם (ועוד - שהיתה מאושרת על ידי אחיה השילוני) - והוא לפי שהמחלוקת עליו היתה אחרי שישב כבר על כסא מלכותו, ואז אינה מצריכה משיחה - לפי שבישב על כסא מלכותו, כל העם קנויים לו בכל עצמותם, והמחלוקת אינה אלא בכחות הגלויים (וכדוגמת הפושעים ומורדים בתלמידי חכמים - שגם הם יונקים חיותם מהתלמידי חכמים. תניא פ"ב). שלכן, גם המורד במלך וכבר פרק עולו - יש למלך רשות להרגו - כי גם בו, נוגעת המלוכה בכל מציאותו.

יג) חגיגה ה, ב. ומה דמסיים שם גברא דלא ידע כו' - היינו שבאם היה יודע כו' וראוי לויכוח זה - היה בה"מחווי במחוג" - ענין המלך ושירות לו (וכידוע בסיפורי חז"ל ששאל לרבי יהושע בן חנניה כמה פעמים בעניני אמונה וכו'). וקל להבין. ובזה מתורץ גם כן מה שלא ענשו לרבי יהושע בן חנניה על דמחווי.

יד) ולכן כשאמר משה (במדבר יא, יג) מאין לי בשר, שלא יכול לצמצם עצמו בהשפעת הבשר (ראה לקוטי תורה בהעלותך לא, ד), אמר לו הקב"ה (שם טז) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל גו' ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם גו', דההשפעה צריכה להיות מרוחו של משה דוקא, להיות הוא המשפיע בדורו (ד"ה בריש הורמניתא תרצ"ה (בסה"מ קונטרסים ח"ב) סעיף יט).

טו) נסמן בלקו"ש ח"ג ע' 936 הערה 14.

טז) כי כל ישראל הם קומה אחת שלימה וראשי הדור כוללים את הנשמות של כל אנשי הדור (כמו שהראש כולל חיות כל אברי הגוף - תניא פנ"א), ולכן ההשפעה שממשיכים לאנשי דורם הוא בכל מציאות אנשי הדור, וגם בעניניהם הפשוטים, כמו שאברי הגוף מקבלים כל חיותם, גם החיות שבצפרנים, מהמוח שבראש. וראה תניא פ"ב. לקוטי תורה שיר השירים לה, ד.

יז) גם הפושעים ומורדים בהם (תניא פ"ב). כי מכיון שהם ראשי בני ישראל, הרי חיות כל האברים מוכרח להיות נמשך מהראש דוקא.

וכן בענין המלכדת, שם המלך נקרא ונתפשט לא רק על מין המדבר (גם על אנשים הכי פחותים) אלא גם על סוגי דומם צומח חי. ועל דרך שגם גמל ואילן של עמלק צריך למחותם (מכילתא סוף פרשת בשלח. מדרש תהלים ט, ז). ואם בעמלק חוצפא שהיא מלכותא בלא תגא (סנהדרין קה, א) כן - בקדושה (ושמרובה מדה טובה) על אחת כמה וכמה.

יח) ועל פי זה יש לבאר מה שכתוב בספר קהלת יעקב (לבעל המחבר ספר מלא הרועים) מערכת רבי, שנשיא הוא ראשי תיבות ניצוצו של יעקב אבינו: היתרון דיעקב אבינו על אברהם ויצחק, אשר עניניהם של אברהם ויצחק לא נמשכו בכל יוצאי חלציהם, שהרי אברהם יצא ממנו ישמעאל ויצחק יצא ממנו עשו. מה שאין כן יעקב (אשר שופריה מעין שופריה דאדם הראשון (בבא מציעא פד, א. זהר ח"א לה, ב) שכל הנשמות היו כלולות בנשמת אדם הראשון) מטתו שלימה (ראה בארוכה לקו"ש ח"ג פרשת ויצא ובהנסמן שם): וכן נשיאי ישראל, עניניהם נמשכים בכל אנשי דורם.

וכשם שבנוגע אנשי דורם, ההמשכה

נוגעת בכל עניניהם ועד לעצם מציאותם כנ"ל, כן מצד הנשיאים, כל עניניהם (בתור נשיאים) גם הנעלים ביותר, פועלים על אנשי דורם. (ראה תניא פמ"ד (אשר גם במדריגת משה אשר מי הוא זה כו' אשר ערב לבו (ראה לעיל הערה יא)): אפס קצהו ושמץ מנהו מרב טובו ואורו מאיר לכללות ישראל.

יט) על דרך זה פירוש הגאון הרגצובי (בצפנת פענח על התורה) אשר "אף בדבר שהלווים דומים עם הכהנים היינו גבי מצות שמירה מכל מקום כהן למעלה והם למטה". אלא שפירושו היא שטעות קרח הוא שלא ידע שבדבר שהם דומים יש לזה מעלה על זה, ובהשיחה מבואר (שלא רק שיש מעלה כו' אלא) שהתחתון צריך לקבל גם את מעלתו זו - מהעליון.

כ) רש"י במדבר טז, ה.

כא) רש"י שם. והוא מבמדבר רבה ותנחומא שם.

כב) דברי הימים א כג, יג.

כג) שהרי מחלוקת קרח היתה ביום, וכמו שאמרו רז"ל (סנהדרין קט, סוף ע"ב): "אותבה על בבא כו' כל דאתא חזיה", שהיה בזמן שרואין. כן מובן שהיה ביום שהרי שאל קורח אז טלית שכולה כו' - והעם עומד "על משה מן הבקר עד הערב" (יתרו יח, יג).
לכאורה אפשר לומר דאי אפשר לחכות רק עד הערב ואז "ויודע הוי'" - כיון שצריכה להיות הקרבת הקטורת (וגם על ידי אהרן) דאינה אלא ביום - אלא דאם כן: 1) העיקר חסר בפירוש רש"י. 2) מנא ליה הטעמים דפירוש רש"י, כיון שבלאו הכי מוכרח לחכות עד הבוקר. ועל כרחך צריך לומר דסבירא ליה לרש"י (מיוסד על הדגשת הכתוב "בוקר - ויודע הוי'") דההודעה תלויה ב"בוקר". ולולא הטעמים שמביא - היתה באה ההודעה בהקדם - וגם בלילה אלא שעל ידי ענין אחר ולא - הקטורת.

כד) ראה לקוטי תורה דרושים לשמיני עצרת פה, א. שיר השירים יז, ג.

כה) הלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן פ"ד, ה"ג.

כו) תניא פל"ט.

כז) עד שאפשר שיקיימו מצוה כדי לרמות כו' וכהעובדא המובא בתוספות ד"ה כאלישע (שבת מט, א).

כח) לקוטי תורה בחוקותי מה, ג.

כט) סוטה ה, א.

ל) הלכות תלמוד תורה שם.

לא) קדושין פג, א.

לב) ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 956.

לג) ראה תניא סוף פ"ג.

לד) בראשית רבה פ"ג, ח.

לה) להעיר מתניא פרק מ"ב (ס, ב) דיראה המביאה לקיום המצות זוטרתי היא לגבי משה כו'.

לו) סנהדרין קו, ב ושם הקב"ה. אבל כן הוא ברש"י שם. זהר ח"ב קסב, ב. זח"ג רפא, ב. יסוד מורא לראב"ע שער ז. ספר חסידים סי' תקץ. בהקדמת חובת הלבבות.

SICHOS IN ENGLISH